

Òscar Rodríguez Maradiaga, un cardenal *tot terreny*

► El cardenal Óscar Rodríguez Maradiaga, arquebisbe de Tegucigalpa (Hondures), és un cardenal *tot terreny*. Tant pot pilotar un avió com tocar el saxo, amb molt bon estil, en una trobada general de la Càritas d'Austràlia —com mostra la foto—, en la qual va participar perquè és el president d'aquest organisme de l'Església. A més a més, aquest cardenal, que és membre de la Congregació dels Salesians, és coordinador del grup reduït de cardenals —conegut com el G-8 de l'Església— que els dies 17 i 18 de febrer es va reunir amb el papa Francesc per estudiar la reforma de la Cúria romana.

GLOSSA

No deixeu de caminar

Es joves d'una parròquia que es preparaven per a la confirmació, després de rebre el sagrament, van formar un grup que es reunia quinzenalment. Seguien aprofundint en la seva fe. A més, oferien alguns serveis: catequesi d'infants, animació de cants de la missa dominical, preparació d'una estona de pregària comunitària setmanal... Han passat tres anys. Un parell de baixes de membres significatius i el poc interès i compromís en algun altre cas, han generat una situació en què la comunitat del grup trontolla.

És fàcil caure en la temptació de deixar de caminar. Creure que ha arribat l'hora d'aturar-se. Sobretot si oblidem o tenim poc clar per què caminem, que no és perquè sí. No és un tirar endavant simplement perquè es tenen ganes de moure's. És un caminar engrescat perquè hi ha quelcom que motiva, que dóna força, que estimula. El testimoni és dir als altres que val la pena avançar i els motius per fer-ho. Refer el compromís de la confirmació.

Convé arrelar el sentit de la vida en una experiència personal fonda, pròpia, autèntica, de proximitat a Jesús. Créixer en aquella sensibilitat que ens ajuda a copsar signes de vida i d'esperança en nosaltres mateixos i en la realitat que ens envolta. El grup ha de possibilitar un pas

més vers l'autenticitat personal, el servei a les persones i l'obertura de la Paraula de Déu. Tres experiències d'autenticitat personal que haurien d'esdevenir un únic eix en la nostra vida, mentre caminem engrescats per donar testimoni.

Ens cal anar aprenent a estar oberts a Aquell que ens transcendeix, a Aquell que ens fa trencar el cercle tancat en nosaltres mateixos i ens obre a l'amistat, l'estimació, la justícia, la llibertat, la pau, el bé... i descobrir la seva presència, que hi batega ben viva. Tots aquells punts de referència que demanen fidelitat, esforç, compromís, autenticitat. Tots aquells punts de referència que ens fan créixer, ens humanitzen i ens fan treballadors del Regne.

El grup trontolla. Convé no plegar, no deixar de lluitar. Ajudar i fer costat a aquell amic, aquella amiga, sobretot quan diuen que ja no poden més o quan se'n van sense dir res. És moment de no deixar de fer grup, és moment de complicitats per testimoniar el Regne, el projecte d'amor de Déu. «Desitjo que els seus cors siguin confortats i que, estretament units en l'amor, arribin a la riquesa d'una comprensió plena, al coneixement del designi secret de Déu, que és el Crist» (Col 2,2).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Seminaris que visquin l'alegria d'anunciar l'Evangelí

Aquest diumenge, proper a la solemnitat de Sant Josep, Custodi del Crist, sempre preguem i ajudem els nostres Seminaris, perquè sabem que són el cor de la Diòcesi. Al Seminari de La Seu, al Seminari Major Interdiocesà de Barcelona i a les Facultats de Filosofia i de Teologia de Catalunya, es formen els futurs pastors de la nostra Diòcesi. Avui recordem que hi ha 6 joves d'Urgell que s'estan preparant per al ministeri de servidors i pastors. Són el relleu que Déu ens envia per a tants bons capellans que ens han ajudat a la vivència de la fe cristiana, compartint de prop la vida dels nostres pobles, i teixint la fe que és l'arrel de la nostra història com a poble. Admirables i bons sacerdots que han estat testimonis de l'alegria i la felicitat que es troba quan s'anuncia l'Evangelí. «*Que en són de bells, per les muntanyes, els peus del missatger de bones noves que anuncia la pau i la felicitat, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: "El teu Déu ja regna!"*» (Is 52,7).

Actualment vivim immersos en una cultura que exalta l'individualisme, l'amor de si mateix i la provisionalitat. Tothom té molta por a dir «per sempre». Passa a les famílies, sobretot, que se'ns desfan, perquè perden el sentit de l'amor basat en un compromís irrevocable entre un home i una dona, oberts a la fecunditat inigualable que són els fills, i els avis, i els dèbils... Si la família deixa de ser lloc de l'amor veritable, acollidora de la vida, deixa d'existir l'amor en el món i se substitueix per l'egoisme, cosa terrible. I això mateix degrada totes les opcions de compromís a la vida. Per això costen avui les vocacions a l'entrega sacerdotal, a la vida consagrada i al matrimoni fidel i per sempre. En la Jornada de pregària pels seminaristes, ens adonem que en són de necessaris i de valuosos aquests joves que lliuren la seva vida, sense egoisme, per Crist i esdevenint pobres i humils segons el Crist. I tot per servir el Poble de Déu a imatge del Bon Pastor que dóna la vida per les ovelles. Necessitem tant aquests testimonis d'amor irrevocable, que no tirarà enrere! Hem de demanar amb confiança vocacions al sacerdot que s'entreguin per anunciar l'Evangelí de l'alegria. I remar i educar en la direcció d'una cultura de l'entrega, de l'ajuda al proïsme, de la donació sense límit ni mesura. «La mesura de l'amor és estimar sense mesura» deia Sant Agustí.

Ja que l'Evangelí és font d'alegria, com diu el Papa Francesc «un evangelitzador no hauria de tenir permanentment cara de funeral. Recuperem i fem créixer el fervor, la dolça i confortadora alegria d'evangelitzar, fins i tot quan cal sembrar entre llàgrimes. I tant de bo el món actual —que busca de vegades amb angoixa, de vegades amb esperança— pugui així rebre la bona nova, no a través d'evangelitzadors tristos i desanimats, impacients o ansiosos, sinó a través de ministres de l'Evangelí, la vida dels quals irradia el fervor dels que han rebut, sobretot en si mateixos, l'alegria de Crist» (E.G. n. 10).

Encomanem les vocacions sacerdotals del present i del futur que sabem que Déu vol per a la seva Església. Estimem el nostre Seminari diocesà i acompanyem aquells que volen avui viure un amor fidel i per sempre, un amor que es testimonia i s'irradia amb joia, per ser com «un altre Crist» enmig del nostre món, i continuar, així, el seu ministeri de Sacerdot, Servent i Bon Pastor.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ISABEL RODRÍGUEZ VILA

Cap on anem?

«**L**a situació més dura i difícil de la meua vida va ser perdre el meu fill en un accident de trànsit». Va ser la fe la que va consolar i donar serenor a la Isabel Rodríguez, fotògrafa, infermera, escriptora i vicepresidenta de l'associació Misión y Desarrollo para Goundi. Acaba de publicar *Cuando nos vamos, ¿a dónde vamos?* (Círculo Rojo Editorial), un llibre que desenvolupa de manera contundent un tractat sobre l'ansietat del morir i la realitat de la mort, a través del seu relat autobiogràfic. Els beneficis del llibre es destinaran a la construcció d'un nou centre de salut a N'Dilate (Goundi, Txad).

Què l'ha ajudat a superar la mort del seu fill?

Jo mateixa em vaig sorprendre de la meua pròpia reacció. El primer que em va venir al cap van ser les paraules «faci's la teua voluntat!» Suposo que va ser la serenor que em va donar la fe, però també em va consolar pensar que ell m'ajudava a través del seu esperit. Crec en la comunicació entre ànimes i, en el meu cas, va ser tangible i patent.

Què mostra en el llibre?

Són textos autobiogràfics, explicats cronològicament, amb els quals recorro el cicle complet de la vida. A través d'ells intento explicar el meu interès prematur pel tema i la consegüent evolució personal.

Com ho fa?

Explico d'una manera personal el que entenc per la mort, sense embuts, amb naturalitat. Per mitjà dels relats de la meua experiència com a infermera, mare o visitadora de malalts i gent gran m'endins en el *morir*, tot abastant el que l'envolta: acceptació, afrontar la realitat, reconciliació, tancar episodis, perdonar-se i, finalment, lliurar-s'hi.

Òscar Bardají i Martí

HISTORIA DE LA CARIDAD

Hélder Cámara y Óscar A. Romero

En los años del Vaticano II, las iglesias diocesanas de América Latina tuvieron en el obispo de Olinda y Recife (Brasil), Helder Cámara, una voz libre de ataduras de un testigo del Evangelio.

El 24 de marzo de 1980, Óscar Arnulfo Romero, arzobispo de San Salvador, fue asesinado ante el altar cuando se disponía a celebrar la eucaristía por su defensa resuelta de los campesinos y de los más pobres de El Salvador, donde la injusticia y la prepotencia de unos ponían en peligro inmediato a cuantos se opusieran a sus designios.

No fue el único ni el primero. Antes de él, torturaron y asesinaron al jesuita Rutilio Grande (1977), defensor de los derechos humanos de los campesinos y de los obreros. La misma suerte sufrió el jesuita catalán Lluís Espinal en Bolivia (1980). Hélder Cámara y Óscar Romero colaboraron en la redacción del documento final de Puebla.

Cinco siglos antes, el dominico Antón Montesinos predicó a los colonos de Santo Domingo un sermón de Navidad (1511) defendiendo los derechos de las poblaciones autóctonas.

Con Montesinos, Las Casas y Francisco de Vitoria, otros muchos defendieron los derechos humanos de todos los habitantes de las colonias americanas, pero a menudo el egoísmo y la ambición pesaron más que los mandatos evangélicos.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

Todos los padres somos adoptivos

Esta afirmación puede sorprender, pero es verdad. Todos los padres, todos, si queremos lucir la credencial de auténtica paternidad, debemos pasar la prueba de la adopción filial. Como decía el agudo periodista José Luis

Martín Descalzo: «En nuestro mundo hay muchos progenitores y no demasiados padres.»

En rigor, sólo hay padres adoptivos. Todo padre y toda madre, para sentirse verdaderamente como tales, deben adoptar a sus hijos. Porque no es la carne ni la sangre, sino el corazón, lo que nos hace padres e hijos. No hace mucho, el autor de un libro de educación dedicaba irónicamente su obra «a quienes se creen padres por el mero hecho de haber traído hijos al mundo».

Así pues, no le demos más vueltas: *somos padres e hijos en la medida en que amamos*. La paternidad y la filiación no surgen de la casualidad, sino de la libre elección de un amor constantemente confirmado.

En este sentido, amigo lector, es bien cierto que todos los padres somos en rigor padres adoptivos. Y los verdaderos padres saben que nunca se termina de engendrar lo ya engendrado.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La vocació sacerdotal

En el baptisme esdevenim membres d'un poble sacerdotal. El sacerdocí és un sacrament al servei de la comunió en l'Església. El sacrament de l'orde presbiteral, amb la imposició de mans del bisbe, constitueix *preveres* alguns batejats al servei de la comunió. Ningú no és ordenat sacerdot per a ell mateix només, sinó per edificar el poble de Déu, per evangelitzar. La diferència essencial entre el *sacerdocí baptismal* i el *sacerdocí ministerial* (*Lumen Gentium*, 10) rau en el caràcter ministerial o de servei del *sacerdocí ministerial*. L'ordenat està al servei de la comunió i de la unitat en la fe. Hi ha una *igualtat radical* entre tots els batejats. Tots els membres de l'Església participen del sacerdocí de Crist. El sacerdocí és un servei, no un poder.

El papa Francesc diu: «El sacerdocí ministerial és un dels mitjans que Jesús utilitza al servei del seu poble, però la gran dignitat ve del Baptisme, que és accessible a tots. La configuració del sacerdot amb Crist Cap —és a dir, com a font capital de la gràcia— no implica una exaltació que el col·loqui per sobre de la resta. A l'Església las funcions «no donen lloc a la superioritat dels uns sobre els altres» (*La joia de l'Evangelí*). Per això, el sacerdot no ha de suplantar el laic. Tots som responsables de la vida de l'Església.

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 17. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.
- 18. ■ Dimarts** [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).
- 19. □ Dimecres** [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.
- 20. ■ Dijous** [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.
- 21. ■ Divendres** [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.
- 22. ■ Dissabte** [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.
- 23. ■ † Diumenge vinent**, III de Quaresma (lit. hores 3a. setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42 (o bé: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.»

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangelí, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangelí, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta, i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Encara no havia acabat de dir això, quan els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo». En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequeu-vos, no tingueu por». Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti un gran pueblo, te bendeciré, haré famoso tu nombre, y será una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan. Con tu nombre se bendecirán todas las familias del mundo.»

Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

Transfiguració del Senyor (detall). Pintura de Giovanni Bellini (any 1480), Capodimonte (Nàpols)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,8b-10)

Querido hermano:

Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó a una vida santa, no por nuestros méritos, sino porque, desde tiempo inmemorial, Dios dispuso darnos su gracia, por medio de Jesucristo; y ahora, esa gracia se ha manifestado al aparecer nuestro Salvador Jesucristo, que destruyó la muerte y sacó a la luz la vida inmortal, por medio del Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan y se los llevó aparte a una montaña alta. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. Y se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bien se está aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra, y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, mi predilecto. Escuchadlo.» Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis.»

Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.»

COMENTARI

La transfiguració de Jesús

En la transfiguració de Jesús, Mateu segueix fonamentalment Marc. En Marc, és aquí on Déu, del núvol estant, revela als deixebles la identitat més pregona de Jesús: «Aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo» (Mc 9,7).

En l'Evangelí de Mateu, aquesta revelació ja s'ha fet des del començament, mitjançant els oracles profètics que vénen de part de Déu (1, 23; 2,15; cf. 12,18-21) i sobretot mitjançant el baptisme en el qual la veu del cel proclama públicament la filiació divina de Jesús. La transfiguració, en Mateu, posa l'accent en un altre aspecte de l'escena. El que sobresurt en el text de Mateu és la descripció de l'impacte de la trans-

figuració en els deixebles: «Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front fins a terra, plens d'un gran temor. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: no tingueu por». La revelació és una gran teofania. El núvol ja suggereix la presència de Déu: baixava sobre el Sinaí quan Moisès hi pujava (Ex 24,15s). Però la veu del cel palesa aquesta presència. D'aquí l'accent de la narració en la reverència i el temor dels deixebles. I d'aquí també les paraules de confort de Jesús. L'accent de l'escena és, per tant, la visió i les paraules que surten del núvol estant. Com en les grans visions de l'apocalíptica, la visió ha de ser completada per les paraules que aclareixen el sentit de la visió, sovint incompreensible.

L'accent més gran de l'episodi està, per tant, en les paraules de la teofania. Aquestes paraules són les mateixes que en Marc, però aquí tenen un accent que va més enllà: «Escolteu-lo». Jesús, en Mateu, és aquell a qui tots han d'escoltar. Perquè Jesús és aquell que ensenya, l'únic mestre (cf. Mt 23,8).

Els tres solemnes discursos que hi ha abans d'aquesta escena ho han fet palès. Aquest escoltar Jesús correspon a la figura messiànica del profeta de Dt 18,15. Això té molt sentit en Mateu. Són les darreres paraules que Jesús adreçarà als deixebles en el seu comiat: «Aneu per tot el món... exhortant a guardar tot el que us he ensenyat» (Mt 28,19).

Renovació del Consell Pastoral Diocesà d'Urgell

Amb data 26 de febrer, l'Arquebisbe d'Urgell ha renovat el Consell Pastoral Diocesà per als propers quatre anys. Atinent a les eleccions i designacions realitzades, segons els Estatuts del Consell, estarà format per 43 membres, majoritàriament laics, encara que també inclou tres religiosos, dos diaques i set preveres.

El Consell, que tindrà la seva primera reunió el dissabte 22 de març a Balaguer, ha quedat format pels Consellers següents:

1. Els membres del Consell Episcopal:
 - Mn. Josep M. Mauri Prior, Vicari general i Ecònom diocesà.
 - Mn. Ignasi Navarri Benet, Vicari general i Moderador de la Cúria.
 - Mn. Antoni Elvira Gorgorió, Vicari Episcopal per a l'Acció Pastoral.
 - Mn. David Codina Pérez, Secretari general i Canceller.
2. Un Arxiprest de cadascuna de les circumscripcions següents:
 - Circumscripció primera: Arxiprestats de Núria-Cerdanya, Alt Urgell i Valls d'Andorra: Mn. Joaquim Cebrian Puyuelo.
 - Circumscripció segona: Arxiprestats d'Urgell Mitjà i Noguera: Mn. Ramon Balagué Bajona.
 - Circumscripció tercera: Arxiprestats de Pallars Jussà, Pallars Sobirà i Vall d'Aran: Mn. Joan Pau Esteban Osma.
3. Dos representants laics de cadascun dels Arxiprestats de la Diòcesi:
 - Núria-Cerdanya: Sr. Francesc Montoro i Margarit (Puigcerdà). Sr. Joan Pous Porta (Bellver de Cerdanya).
 - Valls d'Andorra: Sr. Daniel Arqués Tomàs (Andorra la Vella). Sra. Anna M. Villas Balasch (Sant Julià de Lòria).
 - Alt Urgell: Sra. Elena Belmonte Rubio (Organyà). Sr. Carlos Castillo Muñoz (La Seu d'Urgell).
 - Urgell Mitjà: Sr. Ramon Pérez Mir (Guissona). Sr. Josep Solsona Flotats (Ponts).
 - Noguera: Sr. Salvador Canals Corsà (Albesa). Sr. Josep M. Gallego Marín (Balaguer).
 - Pallars Jussà: Sr. Antoni Espina Doladé (Tremp). Sra. Josefina Sullà Solans (Tremp).
 - Pallars Sobirà: Sra. Sandra Pallé Pedescoll (Montardit de Baix). Sra. Gemma Torra Vilajosana (Araós de Vallferrera).
 - Val d'Aran: Sra. Marina Miró Bardilla (Salardú). Sra. Rosana Sanhueza Miranda (Betrén).
4. En representació de les Delegacions i Moviments diocesans:
 - Càritas Diocesana d'Urgell: Sr. Joan M. Carulla Capdevila.
 - Càritas Andorrana: Sr. Agustí Font González.
 - Mans Unides d'Urgell: Sra. Teresa Cabanas Piera.
 - Pastoral per la Família i la Vida: Sr. Jordi Picart Picart. Sra. M. Carme Valls Piera.
 - Joventut: Sr. Xavier Coma Agüera. Gna. M. Carmen Martínez Luján
 - Catequesi: Sra. Olga Pradel Aragón.
 - Ensenyament: Sra. M. Assumpció Asín Aybar
 - Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes: Sr. Josep M. Marimon Capdevila
 - Vida Creixent: Sra. Núria Obach Oller.
 - Vida Consagrada: Gna. Tomasa Itóiz Martínez, SFU. Gmà. Josep Mestres Ballús, SFC.
5. Per designació del Sr. Arquebisbe:
 - Sra. Maria Marín Ros.
 - Mn. Josep Montoya Viñas, diaca.
 - Mn. Josep Caba Masana, diaca.
 - Sr. Carles Martín Neira i Sra. Patrícia Navas González.
 - Sr. Adolf Tugues Ramonet i Sra. M. del Carme Sorribes Burgués.

L'Arquebisbe els demana la seva col·laboració perquè siguin una ajuda eficaç en el treball pastoral i l'acció evangelitzadora de la Diòcesi d'Urgell.

«L'alegria d'anunciar l'Evangelí», lema del Seminari 2014

Un any més amb motiu de la Solemnitat de Sant Josep, l'Església celebra el dia del Seminari.

El lema escollit per al dia del Seminari d'enguany diu: «L'alegria d'anunciar l'Evangelí». Es vol fer ressò de la recent Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium*, del Papa Francesc, sobre l'anunci de l'Evangelí en el món actual.

El Papa vincula l'actitud de l'alegria a la gran missió de l'Església, que és la missió Evangelitzadora. Tots els cristians, però el sacerdot d'una manera especial, s'ha de caracteritzar i distingir pel do de l'alegria en l'anunci de l'Evangelí, fins i tot enmig de les dificultats i dels sofriments, de tot tipus, que aquesta missió pugui comportar.

L'Evangelí és font d'alegria. El Papa Albino Luciani, Joan Pau I, en el seu breu pontificat ens va ensenyar, transmetre i testimoniar aquesta alegria. Ben aviat el poble fidel el va anomenar «el Papa del somriure». També el Papa Francesc, en les audiències dels dimecres, encomana i comunica alegria amb els seus gestos.

Tant de bo que en aquest dia del Seminari i sempre tota la comunitat eclesial pensi, pregui i ajudi els seminaristes que es formen en els seminaris diocesans d'arreu del món per arribar a ser un dia els sacerdots i evangelitzadors del demà.

Enguany el nostre Seminari d'Urgell viurà, si Déu ho vol, la joia de veure com, durant el curs 2013-2014, dos diaques, Mn. Joseph Geethafonkalan i Mn. Pere Morales, arriben al sacerdoti. Donem gràcies a Déu.

No oblidem mai el manament del Senyor: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38).

Mn. Ignasi Navarri

Rector del Seminari Diocesà d'Urgell

Per accedir a tot l'article publicat a la revista *Església d'Urgell*

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

Reconciliar-se amb el passat (2)

La pau amb la pròpia biografia implica, també, acceptar la pròpia edat, la que ara i en aquest moment tens. És molt difícil tenir, conscientment, a cada moment de la vida, l'edat que es té, ni més ni menys. És difícil acceptar i assumir, en pau amb un mateix i en pau amb la pròpia edat, el que fins ara hem estat o hem deixat de ser, així com la reducció del ventall d'opcions que irremissiblement es produeix, a mesura que avança la vida.

Passem gran part de la vida sense viure-la. Anem d'un lloc a l'altre, cercant experiències intenses, buscant paisatges inoblidables, mirant de treure tot el nèctar de la vida, però res no acaba d'omplir-nos. Pensem que més endavant la

viurem, perquè ara, en les condicions actuals, cal resoldre un munt de dificultats. Creiem, ingènuament, que arribarà un temps net de núvols, una espècie d'etapa d'or en la qual es podran fer realitat els somnis. Res no és més equívoc. Aquesta esperança ens desarma de la voluntat de viure ara i aquí una vida digna de ser recordada.

Hi ha un tercer element que és també determinant per gaudir de la pau interior: la pau amb la pròpia consciència. Mentre un ésser humà no està en pau en aquest nivell, mentre desobeïx la veu de la consciència, la sagrada crida del deure, com diria Immanuel Kant, per deixar-se portar per les inclinacions, no pot tenir pau interior i, consegüentment, difícilment poden emergir del seu ésser gestos, paraules o silencis pacíficadors.

La pau de la consciència es relaciona amb haver fet allò que calia fer, en haver dit allò que calia dir, en haver callat el que calia callar i quan calia fer-ho.

És viure en el terme mig, en el just medi aristotèlic. Ni dèficit, ni excés. Cadascú, en la soledat més solitària, en plena consciència reflexiva, és capaç d'examinar-se a si mateix i d'afrontar aquesta pregunta: He fet el que havia d'haver fet? En la soledat no hi ha escapatòria, ni possibilitat de sortir per la tangent. Per això causa tanta por sotmetre's a aquest tribunal, perquè tot i ser invisible, és el més implacable de tots. (...)

Dr. Francesc Torralba

Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell